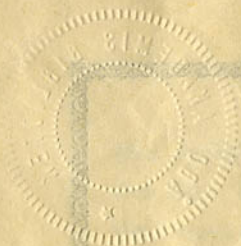

DEN 30 MARS 1851.

Imprimatur: N. A. Gylden.

DEI 30 MARIS 1831.

Printed and Published by J. G. Franckel & Son, 1831.

Liksom en vår med blommor och ljuflig fågelsång,
Med bäckars sorl och vestanflägtars susning,
Det känns i menskohjertat då blygt den första gång
Det klappar utaf längtan och af tjusning.
På hvarje nattlig skugga en himmelsk klarhet rår,
Och genom jordens dalar den glada sägen går,
Att kärleken är allt uti lifvet.

Hvi söker hjertat hjerta, hvi drages det med makt
Att vid ett annat fröjdas och att lida?
Hvi ler det stolt åt lycka, åt ära, guld och prakt,
Och väljer för sin älskling blott att strida?
Sin maka söker dufvan och tigern likaså,
Ja, markens minsta blommor de tyckas väl förstå,
Att kärleken är allt uti lifvet.

Men när som vännen funnit en öm och trogen vän,
Då blir det likt en sommar i hans hjerta,
Då stillas denna längtan, som såg mot himmelen,
Ty himlen nu han bär uti sitt hjerta.
Då mogna mödans skördar och flitens säden gro,
Då vexa andens vingar, då stärkes hjertats tro,
Att kärleken är allt uti lifvet.

Men mulnar lefnadsdagen, har den sitt solsken mist,
Och ödets storm med vredgad stämma ryter,
Om sorgen skulle komma, han komma skall förvisst,
Och glädjens suck i smärtans sig förbyter;
Ej skolen j förkrossas, ej vackla ens ändå,
Men endast bättre lära den sägen er förstå,
Att kärleken är allt uti lifvet.

Så mogna sommarns frukter, det lider emot höst,
Och hjertat ser med fröjd mot skördar rika.
Hvem skänkte dem? Den känsla, som fyllde edra bröst,
Som nöd och lust ej lockade att svika.
Men sist skall vintern komma med svepdruk hvit och bår,
Och efter honom åter en ny, en bättre vår;
Men kärleken är allt uti lifvet.

